

[Niels Westerby.]

vor økonomiske politik. Det har jo for nylig fundet udtryk i en rapport fra OECD, at man tilråder Danmark at føre en noget strammere finanspolitik, end tilfældet er. Men der er jo aldrig fra regeringens side, hverken fra statsministeren eller finansministeren eller fra hr. Per Hækkerup — der jo snart går under tilnavnet Cæsar, der gik over Rubicon, og det kan måske blive en evighedstilstand — kommet nogen erklæring om, at nu er det meningen, at man vil føre en mere fornuftig økonomisk politik med perspektiv i, eller at man nu fremlægger en investeringsplan for at løse de vigtige offentlige opgaver, som i alt for mange år har ligget uløst. Det er jo ikke det, der ligger i dette her. Her ligger ganske enkelt og kort sagt en meget stor og kraftig stramning af hele forbrugsbeskatningen i Danmark, uden at der er tale om en lempelse af indkomstskatterne.

Under disse omstændigheder må vi stemme imod merværdiafgiften, og vi må stemme imod forslaget til udskrivningslov.

Vi har hele tiden i liberalt centrum klart været tilhængere af kildeskat og givet udtryk for det, og vi stemmer meget gerne ved tredje behandling for princippet om gennemførelse af kildeskat. Og stort mere end en principbeslutning bliver det jo ikke på fredag, idet jeg har forstået, at både regeringspartiet og folkesocialisterne er klar over, at en kildeskattelov forudsætter, at der senere bliver gennemført også en ikrafttrædelseslov for kildeskatten, og det er vist temmelig mange ting med hensyn til kildeskattens udformning, der vil blive overladt til denne ikrafttrædelseslov, så mange at man i vidt omfang kan tale om en principbeslutning på fredag.

Jeg må beklage, at man ikke har prøvet på at ordne spørgsmålet om de små virksomheders opkrævning af kildeskatten. Det er vitterlig en byrde for mange små arbejdsgivere. Jeg har nu hørt, at finansministeren har udtalt, at lovgivningen ikke forhindrer, at den enkelte lille arbejdsgiver kan træffe et arrangement med et pengeinstitut, og det er såmænd også udmærket, men jeg kan ikke forstå, at regeringen ikke ønsker at lave tingene mere praktisk. Hvorfor skal nu hver enkelt lille arbejds-

giver træffe et sådant arrangement? Hvorfor kan man ikke i stedet for lave en almindelig ordning, der klarer disse problemer, træffe en almindelig aftale med pengeinstitutterne, der også virker for skattemyndighederne, så dette problem kan blive løst for de små arbejdsgivere?

Jeg fatter heller ikke, når det drejer sig om en kildeskattelov, der først skal have virkning fra 1. januar 1969, og hvor der alligevel senere kommer en ikrafttrædelseslov, at man ikke har kunnet gå ind i en realitetsovervejelse af det radikale forslag om en kumulativ kildeskatteopkrævningsordning. Jeg begriber ganske enkelt ikke, at man fejrer dette af bordet; det er mig helt uforståeligt,

Jeg forstår heller ikke, at regeringen ikke vil gå ind for vort forslag om en lille økonomisk godtgørelse til de arbejdsgivere, der har besværet og omkostningerne med at opkræve kildeskatten, og jeg forstår slet ikke, at finansministeren, at regeringen, at SF vil være bekendt at møde op i dag med et forlig, hvor man overhovedet ikke har løst sambeskatningsproblemet. Jeg ved godt, at der er tilløb til visse formuleringer i selve kildeskatteforslaget, men mægt til rod, som det faktisk er, hvad der står skrevet i udvalgets betænkning af udvalgsflertallet, Socialdemokratiet og SF, har jeg sjældent set. Der opereres med mange skalaer og mange muligheder frem og tilbage. Jeg må ærlig talt sige, at man skal kunne forstå fuglenes sprog, ja, man skal have en meget stor fantasi for overhovedet selv med den mest omhyggelige læsning at kunne finde ud af, hvad socialdemokratiet og SF har forestillet sig, da de nedfældede disse ord i betænkningen.

Vi ønsker sambeskatningsproblemet løst, og jeg vil gerne føje til, at for os er løsningen af sambeskatningsproblemet ikke et spørgsmål om millimeterretfærdighed, det er ikke for os spørgsmålet, om man kommer til at tage nogle få millioner fra den ene gruppe og give til en anden gruppe. For os er det et spørgsmål om at give rimelige vilkår for kvindernes placering i samfundet, at give de kvinder, der har lyst til det, en opmuntring til at gå ud og for en tid udfolde deres evner i erhvervslivet, det er jo specielt et meget stor samfundsmæssigt tab, at mange veluddannede kvinder ikke